

Nicolae VASILE

Ingenuu și diafană

El, ingenuu, ea, diafană,
se plimbau printr-o poiană,
sugerau că-s împreună,
mergând ținându-se de mână.
El vedea structurile,
ei îi plăceau culorile,
el cu mintea-n calcule,
ei îi zburau gândurile,
el, natural, ea, nenaturală,
el, rațional, ea, irațională,
el, euclidian, ea, neeuclidiană,
s-au adunat din nimereală?!

Totul părea în a-i desparte,
fiecare cu mintea-n altă parte,
dar ținând tot mai departe.
După o vreme, ce-a trecut,
întâlnirile au re-nceput,
ceva din suflet îi spunea,
că-i destinată să fie a sa,
iar pentru a-i avea acceptul,
ar cuceri și Everestul.

Drumul către tine
fost-a cel mai greu din lume,
îi spunea el, la un moment anume.
Ceva, parcă, s-a rupt în mine,
pe cărări grele, lungi, șerpuitoare,
uscăciune și nisipuri mișcătoare,
urcușuri abrupte, pante amețitoare,
prăpăstii adânci, rare raze de soare,
câtând speranța renăscătoare.

Și totuși,... ajuns-am colo sus,
chiar foarte sus, poate fi spus,
câtând, mult, a ta privire,
cea blândă, venită din iubire.
Găsit-am, în schimb, altă lumină,
caldă, având esență divină,
L-am simțit, acolo, pe Dumnezeu,
prin porii ființei mele, în sufletul meu,
L-am rugat să mă oprească la El,
pe acel tărâm unic, curat și sfânt,
mi-a răspuns că mai am destule,
încă, de făcut pe Pământ.

Te căutam și nicăieri nu te zăreai,
călăuza mea nu mai erai,
cum Domnul, atunci, nu m-a vrut,
ce mai aveam altceva de făcut,
decât să mă întorc pe Pământ?...
Parașută de timp n-am găsit,
m-am aruncat de unde am venit,
în locul ce-l credeam pe veci părăsit.
Codrul, cel mai bun prieten mi-a devenit,
animalele, toate, atent, m-au ocrotit,
căci ele, niciodată, nu te judecă,
nu te întreabă, cum și de ce ai greșit.

Pe oameni i-am simțit agitați, mici și răi,
puși pe ceartă, mereu pregătiți de război,
nimic din ce spuneam, nu credeau,
preocupați doar de ce mâncau și ce beau.
Pentru ei, nimic deosebit nu s-a-ntâmplat,
nu fusesem, niciodată, niciunde, plecat,
viața lor își urmase normalul parcurs,
doar timpul meu a curs și a tot curs,
mare a fost, însă, a mea uimire,
când, în sfârșit, am dat acolo și de tine.

Erai cu toți la un loc, când te-am zărit,
încecai să-mi spui ceva, abia șoptit,
ziceai că nimic nu mi s-a întâmplat,
atunci când spuneam că fusesem plecat,
să nu mă mai țin atâta de snoave,
rodul imaginației mele bolnave.
Totuși, ai rămas în inima mea,
înceca el să se apropie de ea,
căutându-te, pentru sufletul meu,
nu te-am găsit pe tine, atunci,
dar L-am descoperit pe Dumnezeu.

Știi, cele două drepte paralele,
care nu se întâlnesc niciodată,
eu le-am imaginat o altă soartă,
axa vieții și cea a divinității,
le-am apropiat, împotriva sorții,
pentru a ta prețuire și cinstitie,
am făcut aceasta prin iubire,
luptând, zi de zi, pe cărările vieții,
să rămână totul, pe veci, eternității.

Dar ce te-au năpădit, omule,
toate amintirile acestea, acum,
tu ai câștigat, până la urmă, oricum,
concuranța, așa este, a fost dură,
dar, mereu, ți-ai depășit a ta măsură
și am apreciat, atunci, toate acestea,
nu mai tot relua, întruna, povestea!...

Da, însă, în timp, toate s-au adunat,
iar când ajungem la apusul vieții,
încercăm să-i mulțumim divinității.
Nu mai pot păstra un mister,
am pierdut acea voință de fier,
de data asta, știi că mă vrea,
voi pleca iar, mă voi duce la El,
mă cheamă, acum, sus în cer,
de data asta, mi-a dat și-un motiv,
pentru voi, pe Pământ, sugestiv,
un nume de boală, în limbaj medical,
mi l-a trimis într-un mod cordial,
d-asta te-am căutat, voiam să știi,
că schimb grădina ta cu cea a Domnului.